Dožádaný soud nebyl tedy k vyřízení žaloby upomínací příslušný; proto bylo rekursu vyhověti a uznati, jak jest na začátku uvedeno.

Revise podána nebyla.

(Rozh. z 22. listopadu 1912, č. j. R II 465/12.) A. K.

V řízení upomínacím může žalobce, který se cítí býti stíženým přisudkem soudních nákladů, vznésti rekurs. Lhůta rekursní obnáší 14 dnů.

Žalobce A., kterému se zdály útraty v platebním rozkaze, v řízení upomínacím vydaném, přisouzené příliš nízkými, podal 13tý den do výroku toho rekurs.

Soud rekursní tuto stížnost jako opožděnou o d mítnul.

D ů v o d y:

Žalobce stěžuje si do platebního rozkazu, k jeho upomínací žalobě vydaného, jen potud, pokud mu přisouzeno bylo na soudních nákladech 5 K 50 h, a nikoliv, jak žádal, 7 K 50 h.

V tomto výroku o útratách leží částečné o d e p ř e n í žádosti o vydání platebního příkazu.

Dle §. 5. zákona ze dne 27. dubna 1873, č. 67 ř. z., který ustanovením čl. XXVIII. uvoz. zák. k civ. řádu s. změny nedoznal, jest proti odepření vydání platebního rozkazu přípustným rekurs ve lhůtě osmidenní. Jest to výjimkou z pravidla §. 521. c. s. ř.

Žalobce, jemuž byl platební rozkaz doručen dne 19. čce. 1913, podal však do něho stížnost teprve 13. dne po doručení, to jest 1. srpna 1913. Jest tudíž stížnost tato opožděna a byla proto dle §. 526. odst. 2. c. s. ř. odvržena.

K revisnímu rekursu A-ově třetí stolice usnesení rekursního soudu zrušila a nařídila mu, by vyřídil rekurs, který za včasně podaný pokládati jest, ve věci samé. Stalo se z těchto

d ů v o d ů:

Nelze přisvědčiti názoru soudu rekursního, že dle udání nízký přísudek útrat do platebního rozkazu pojatý znamená částečné odepření vydati platební rozkaz a že proto měl žalobce vedle předpisu §. 5. zák. ze dne 27. dubna 1873, č. 167 ř. z. vznésti do výroku o soudních nákladech rekurs ve lhůtě osmi dnů.

V daném případě byl platební příkaz, jak bylo žádáno, vskutku vydán, návrh do přisouzení nákladů došel povšimnutí a byl vyřízen.

Nebylo tedy příčiny ku vznesení stížnosti dle cit. §. 5. z důvodu, že bylo jeho vydání odepřeno.

§ 55. c. s. ř. dopouští, aby výroku o nákladech soudních bylo odporováno samostatně a odloučeně od rozhodnutí ve věci hlavní, a to opravným prostředkem zvláštním (rekursem). Dle toho sluší též za to pokládati, že přípustným jest též rekurs žalobce v řízení upomínacím pro nízký přísudek útrat (§ 514. c. s. ř.), při čemž pak lhůta rekursní za nedostatku zvláštního odchylného předpisu, kterým se kratší lhůta stanoví, dle §. 521. c. s. ř. 14 dnů obnáší.

Poněvadž pak stěžovatel vznesl rekurs v této 14denní lhůtě, tedy včasně, neměl týž pro domnělou opozděnost býti odvržen, odmítnutí toto jeví se býti zákonně neodůvodněným, pročež muselo býti revisijnímu rekursu vyhověno, a jak shora uvedeno, uznáno.*)

(Rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ze dne 16. září 1913, č. j. R II $\frac{920/13}{1}$.) Flieder.

V konkursním řízení platí pro vykonatelné poplatky rozsudečné stejně jako pro daně dvor. dekret ze dne 3. února 1821 sb. z. s. č. 1737, jenž řádem konk. nebyl zrušen. Neuzná-li správce podstaty nevykonatelné poplatky likvidními, jest na finanční prokuratuře, by prokázala správnost a uznání likvidnosti pohledávek v cestě administrativní ev. v cestě sporu. (Příspěvek k řešení § 29. č. 1 c, § 29. č. 2, § 115., 124. a 127. konk. ř.)

Proti nezvěstnému P. vydána řada směnečných plat. rozkazů, proti nimž podal kurátor absentis námitky; dříve nežli směnečné spory se projednaly, uvalen na P. konkurs a spory směnečné přerušeny. Rozsudečné poplatky, jež byly vyměřeny c. k. úřadem pro vyměřování poplatků nezvěstnému P., doručeny správci konk. podstaty, jenž proti nim podal stížnost. Finanční prokuratura přihlásila poplatky řečené ku konkursu.

Správce podstaty, vykázav při likvid. stání, že podal proti plat. rozkazům vyměřujícím poplatky rekurs, neuznal poplatky ty likvidními.

Žádost fin. prokuratury, aby přes odpor správce poznamenána byla likvidnost řečených poplatků v tabele, krajský soud v P. zamítl,

poněvadž

ustanovení §. 115. odst. 3. konk. ř. vzhledem k dvor. dekretu ze dne 3. února 1821 č. 1737 užíti lze jen pro vykonatelné výkazy nedoplatků daní, nelze je však jakožto výjimečné ustanovení, jež se restriktivně vykládati musí, rozšiřovati na platební rozkazy o poplat-

*) Pozn. zasíl. V stejném smyslu nález uveř. ve sbírce G. U. W. pod č. 9938. Jinak rozhodnul nejvyšší soud, kde jednalo se o **rekurs** žalovaného do přísudku o nákladech procesních. Vyslovil totiž, že dlužník má vznésti jediné odpor a ne rekurs. (Viz přílohu Věstníka pod č. 986.) Proti tomu názoru brojí komentář Neumannův na str. 353.